

İçindekiler

Düşünce

- 3 Li-derkenar: *Bu Taşların Sizin İçin Anlamı Ne?*
CHUCK FAROE
- 5 Gizli Yerde Örülenler
KAYRA AKPINAR

Kitap

- 11 Donanımlı: *Günlük Ruhsal Savaşa Hazır*
S.M. WIBBERLEY

Tarih

- 14 Kilise'nin Cep Tarihi: *Kilise Konseyleri ve Manastır Sistemi*
KEN WIEST

Hizmet

- 17 Nikah Töreni
DIYARBAKIR KİLİSESİ
- 21 Acılara Galip Gelmek: *Yaşama Yolculuk Değerlendirmesi*
SARAH WIBBERLEY

Kaynak

- 25 Pastörünüz İçin Nasıl Dua Edebilirsiniz?
R.W. GLENN

Giriş

Hakkımızda

e-manet Türkiye’de hazırlanarak Türk kilise önderlerine ücretsiz olarak gönderilen üç aylık e-posta Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisidir.

e-manet, 2. Timoteos 2:2’deki sürecin gerçekleşmesine araç olmayı amaçlamaktadır. Yarının önderlerini donatacak olan bugünkü Türk kilise önderlerinin donatılmasına katkıda bulunmak istiyoruz.

Bu derginin iki ana hedefi vardır: olgunlaşma ve hizmet.

Dergide benimsenen iki temel değer vardır: üstün nitelikli içerik ve okuyucuların yararı.

Kilise önderlerinin eleştirel düşünme, düşüncelerini net bir biçimde belirtme ve farklı görüşleri sevgiyle hoş görmenin yanı sıra, Kutsal Yazılar’a göre değerlendirme kapasitelerini geliştirmeleri can alıcı önem taşır. Bu derginin böyle bir gelişim sürecine yarayacak yapıcı bir ortam sağlayacağını umuyoruz. **e-manet**’in yararlı olması için tepkilerinizi, isteklerinizi ve eleştirilerinizi bildirmeniz gerekecektir. Bunları yazikurulu@e-manetdergi.org adresine iletebilirsiniz.

e-manet’in tüm sayılarını <http://www.e-manetdergi.org> adresli web sitemizden indirebilirsiniz. Ayrıca dergimizde yayınlanan tüm makaleleri interaktif bir dizinde bulabilirsiniz.

Telif Hakları

e-manet’te yayımlanan makalelerin ve karikatürlerin telif hakları, yazarlarına veya onları ilk yayımlayan kurum veya yayınevine aittir. Mesih imanlıları olarak telif hakları yasasını ihlâl etmek istemeyiz. **e-manet** kurulunun aldığı yayın izinleri, makalelerin ve karikatürlerin başka yerlerde (web siteleri dahil), yayımlanmasını kapsamayabilir. İzin nereden alınması gerektiğini öğrenmek için bize yazikurulu@e-manetdergi.org e-posta adresinden ulaşabilirsiniz.

Li-derkenar

Bu Taşların Sizin İçin Anlamı Ne?

■ *Chuck Faroe*

“İki bin sene önce koyunları çölde güden çobanların yazdığı bir kitaba inanmam!”
Hristiyanlığı reddeden, onunla dalga geçen biri, görüşlerini İnternet’te bu sözlerle belirtmiş.

Böyle konuşan birinin doğaüstü olaylara inanmaması beklenir bir durumdur; “Kendi gözlerimle görmedikçe inanmam” diyenlerdendir.

Bu düşünce ne kadar geçerlidir? Gözle görmedikçe inanmamak sağduyulu bir tavra benzemez mi?

Aslında, benzemeyebilir.

Tabii ki bir durumu gözle görerek doğrulamak bazı koşullarda önemlidir. Ama bir sorun var: Herkes her zaman her şeye bizzat tanık olamaz. Kaldı ki, çoğu zaman başkalarının tanıklıklarına dayanarak bilgi ediniriz.

Basit bir örnek düşünün. Biri “Nerede doğdun?” diye sorarsa, gönül rahatlığıyla, “Filanca yerde” diye yanıtlanır. Ama doğum yerimizi nasıl biliyoruz? Doğum sırasında oradaydık ama nerede olduğumuzun farkında değildik!

Doğum yerimizi anne babalarımızın sözlerine, akrabaların sözlerine, bir yerin nüfus müdürlüğündeki bazı belgelere, sonuç olarak, bir takım *tanıklıklara* dayanarak biliyoruz.

O zaman inanmak için her şeyi gözle görebilmek söz konusu değildir. Tanıklık lâzım. Önemli olan tanıklığın güvenilir olup olmamasıdır.

Tanıklığın iki bin sene önce veya iki gün önceye ait olması da çok önemli değil; yine tanıklıktır. Tanıklık konusunda önemli olan tanıklığın zamanı değil, kaynağının güvenilir olup olmamasıdır.

İsrail halkı çölde kırk yıl man yediler. Vâdedilen topraklara girdiklerindeyse man kesildi (Yşu. 5:12).

Yahudiler daha çöldeyken Tanrı ilginç bir buyruk

verdi: Gelecek kuşakların görmesi için bir testi manla doldurulacaktı, Rab’bin huzurunda, tapınakta saklanacaktı (Çık. 16:32-33).

Tanrı “Gelecek kuşakların görmesi için...” diyor. Gelecek kuşaklar man yemeyecekti ama Rab’bin kırk yıl man sağladığını bilmeliydi. Kurtuluş tarihinin bir parçasıydı bu. Bir testi dolusu man, Tanrı’nın kudretli işlerine dair bir tanıklıktı.

İsrail’in vâdedilen topraklara girmesi için Rab Şeria Irmağı’nın sularını durdurdu. Kâhinler Antlaşma Sandığı’nı taşıyarak ırmağa girer girmez ırmağın suları kesildi ve kesildiği yerde birikti. Halktan herkes geçtikten sonra Tanrı bir buyruk verdi; ırmağın yatağından 12 taşın

“Herkes her zaman her şeye bizzat tanık olamaz. Kaldı ki, çoğu zaman başkalarının tanıklıklarına dayanarak bilgi ediniriz.”

alınmasını söyledi. Yeşu, Rab'bin buyruğu doğrultusunda bu taşları ırmağın öbür yakasına dikti (Yşu. 3-4).

Tanrı bunu istemesinin nedenini şöyle açıkladı: "Çocuklarınız ilerde, 'Bu taşların sizin için anlamı ne?' diye sorduklarında, onlara diyeceksiniz ki, 'Şeria Irmağı'nın suları RAB'bin Antlaşma Sandığı'nın önünde kesildi. Antlaşma Sandığı ırmaktan geçerken akan sular durdu.' Bu taşlar sonsuza dek İsrail halkı için bu olayın anısı olacak." (Yşu. 4:6-7)

Yere dikilmiş bu taşlar "sonsuza dek" geçerli bir tanıklık olacaktı. Bütün ulusların Tanrı'nın kudretini bilmesi ve İsrail halkının her zaman Rab'den korkması için etkili olacaktı (Yşu. 4:24).

"Duyurduğumuz Müjde'nin inanılması için İsa'nın yaptığı mucizeleri her kuşakta tekrar tekrar yapmamız gerekmez."

Geçenlerde Amerikalı bir pastör Yuhanna 10:37'den yola çıkarak şöyle konuştu: "İsa, 'Babam'ın işlerini yapmıyorsam, bana iman etmeyin' dedi. Biz de kilise olarak insanlara, 'İsa'nın yaptığı mucizeleri yapmıyorsak, bize inanmayın' demeliyiz."

Bu pastörün gayretini takdir ederim; ama yorumlama anlayışını takdir edemem.

Duyurduğumuz Müjde'nin inanılması için İsa'nın yaptığı mucizeleri her kuşakta tekrar tekrar yapmamız gerekmez. Çünkü İsa o belirtileri Mesih olduğunu kanıtlamak için yaptı. Bunun yazılı tanıklığı da var.

Yuhanna'nın yazılış amacı şöyle belirtilmiştir: İsa'nın kitapta kaydedilen doğüstü belirtileri, "İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edersiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır." (Yu. 20:30-31)

Tomas İsa'nın dirilişinden kısa süre sonra, mealen, "gözlerimle görmedikçe inanmam" dedi. İsa, kendisini gördüğünde inanan Tomas'a, "Beni gördüğün için mi iman ettin? Görmeden iman edenlere ne mutlu!" dedi (Yu. 20:29).

Testi, taş, kitap... İman etmek *anmakla* başlar. Güvenilir Tanrı'nın tanıklıklarına güvenenlere ne mutlu! 📖

Mikel Rice'a teşekkürler (bkz. Yar 6-8)

10-06-2004

Umarım bizden sonra gelenler şu gemiyi bulmaya kalkışmazlar, baba!

Telif Hakları © Gospel Communications International, Inc - www.reverendfun.com

Gizli Yerde Örülenler

■ *Kayra Akpınar*

Hayatım boyunca Tanrı'nın yarattıklarına karşı büyük bir hayranlık ve sevgi olmuştur yüreğimde. Çocukluğumda doğanın, hayvanların güzelliğini fark ederek ve takdir ederek yetiştirildim; bir yandan görkemli bir aslanı öte yandan minicik narin bir kır çiçeğini yaratan Tanrı'ya hayran bir şekilde büyüdüm. Hâlâ da bu hayranlığı hissediyorum. Mesele insanoğluna gelince Tanrı'ya hayranlığım daha da artıyor; vücudumuzun, beynimizin ne kadar derin bir detayla oluşturulduğu, bir yandan kırılgan bir yandan güçlü olmamız, duygusal kapasitemiz, tüm varlığımızı harika bir gizem benim için. Mezmurcunun dediği gibi "müthiş ve harika yaratılmışız." Bütün bunları görünce hayatın kutsallığı hiçbir zaman sorgulamadığım bir gerçektir. Elbette ki hayat kutsaldı, korunmalıydı, birisini öldürmek doğru olamazdı. Kutsal Kitap da bunu net bir şekilde ifade ediyor. İnsan Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmıştır ve bir insanın canını almak çok ciddi bir meseledir. Bu gerçekler ışığında kürtajın da kesinlikle doğru olmadığı yine hiç sorgulamadığım bir konuydu; ana rahminde oluşan varlık bir insandı ve onun büyüüp gelişmesine engel olmak onu öldürmek anlamına geliyordu.

Bunun hâlâ doğru olduğuna inanıyorum, fakat aynı zamanda durumun bu kadar basit olmadığını da öğrendim zamanla. Kendi açımdan bunun en vurucu örneğini kürtaj seçeneğiyle karşı karşıya kaldığım zaman yaşadım. 2010 yılının Haziran ayında ikinci çocuğumuzun yolda olduğu haberiyle sevinç yaşadık. Ancak bu pek uzun sürmedi, çünkü bazı şeylerin yolunda olmadığına dair işaretler yaşamaya başladık. Her şey olması gerektiği gibi değildi ama bir şekilde hamilelik devam ediyordu. Eylül ayının sonunda doktorum, bebeğin içinde büyümesi gereken amniyotik sıvının ciddi ölçüde az olduğunu ve bunun kuvvetle muhtemel bebeğin organlarında bir sorun olduğuna işaret ettiğini söyledi. Biraz daha takip ettikten sonra durumun gerçekten de ciddi ve umutsuz olduğunu ve hamileliği sonlandırmak gerektiğini söyledi. Elbette ki çok sarsıldık, bir uzmana gittik, uzman organların yerinde olduğunu fakat bebeğin beslendiği plasentanın çok kötü durumda olduğunu söyledi. Sıvının bu denli az olması bebeğin ciğerlerinin gelişmesini imkânsız kılacaktı, mucizevi bir şekilde hamileliği yedi aya kadar götürebilsek bile bebeğin ciddi sakatlıklarının olması muhtemeldi. En doğrusu hamileliği sonlandırmaktı.

Bütün bu süreç duygusal olarak inanılmaz derecede yoğundu. Bir yandan o umutsuzluğun dehşeti içerisindeydik, diğer yandan fiziksel olarak zayıf olduğum için iki yaşındaki oğlumuzla da iyi bir şekilde ilgilenemiyordum. Bir yandan belirsizlik ve kötü haber vardı, diğer yandan rahmimdeki bebeğin hareketleri onun hâlâ mücadele ettiğini söylüyordu. Ne düşüneceğimi, nasıl dua edeceğimi bilmez bir haldeyken doktorlar bana bir "çıkış" yolu gösteriyordu. "Durum umutsuz, hamileliği sonlandır, bütün bu belirsizlik ve acılar bitsin, hayatına devam et, halihazırda sahip olduğun çocuğuna odaklan." Böylece hayatımda ilk defa kürtajı bir seçenek olarak aklımda değerlendirdim. Daha önceden biri bana bir gün

"Daha önceden biri bana bir gün kürtaj olmayı bir seçenek olarak değerlendireceğimi söyleseydi asla ve asla inanmazdım, oysa o noktaya gelmiştim."

kürtaj olmayı bir seçenek olarak değerlendireceğimi söyleseydi asla ve asla inanmazdım, oysa o noktaya gelmiştim. O duygusal ve fiziksel yıpranmışlık ve çaresizlik içinde belirsizliğin bitmesi ihtimali bana cazip geldi. Mücadele gücüm kalmamıştı. O anda kürtajın pek çok kişi için nasıl mantıklı ve cazip bir yol olduğunu anlayabildim. Hayatlarını alt üst eden bir durumdan kurtulmak için bunu bir çıkış yolu, bir kurtuluş yolu olarak görebilmelerini anlayabildim. Bu yolu seçmiş kişileri geçmişte yargıladığım için tövbe edebildim.

Kriz anında umutsuz görünen bir hamileliği sonlandırmak bir an için cazip bir çıkış gibi görünse de derinlerde bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Hem eşim hem de benim için bu netti. Durum ne kadar umutsuz olursa olsun bebeğimize her şansı vermemiz gerekiyordu. Durumu ben kendi ellerime almaya kalkışsam, bunun hesabını ne Tanrı'ya ne de o bebeğe verebilirdim. Ve bu şekilde bir umutsuzluk okyanusu içinde bir damla umutla bir ay daha geçirdik ve 24 haftalıkken ikinci oğlumuz doğdu. Doktorların öngördüğü üzere ciğerleri

yeterince gelişmediği için rahmin dışındaki dünyada tutunamadı ve Tanrı'nın yanına gitti. Hayatımızdaki o süreçten daha sonra biraz daha bahsedeceğim ama şimdilik bu olayı anlatmamın asıl nedeni olan, başımızdan geçenlerin gözlerimi biraz daha açmamı sağlayan kürtaj meselesinden söz edeceğim.

“Durum ne kadar umutsuz olursa olsun bebeğimize her şansı vermemiz gerekiyordu.”

Ülkemizde kürtaj oranı ne yazık ki fazlasıyla yüksektir. Çoğu zaman bir doğum kontrol yöntemi olarak kullanılıyor ve sadece evlilik dışı meydana gelen gebeliklerde değil evlilikte meydana gelen istenmeyen gebeliklerde de kürtaj çok normal bir prosedür olarak görülüyor. İstenen gebeliklerde ise hamileliğin başlarında yapılan testlerde şüpheli bir durum olursa kürtaj seçeneği doğal bir süreç olarak sunuluyor. Hatta ilk çocuğumuza hamileliğimde bu testlerden birini epey geciktirmiştik, doktor da endişelenmişti, biz her halükârda kürtaj yaptırmayı düşünmeyeceğimizi söylediğimizde de bizim bu yönde bir belge imzalamamızı istemişti. Yani bir aksilik durumunda kürtajı tercih etmemek “anormal” davranıştı.

Değindiğim gibi, kürtaj sadece evlilik dışı gebeliklerde değil evlilikte de çok sık rastlanan bir uygulamadır. Henüz anne baba olmaya hazır olmayan veya hayatının o noktasında bir çocuk daha istemeyen pek çok çift çözümü gebeliği sonlandırmakta bulur. “Bakmam, maddi sıkıntılarımız var, ilk çocuk daha çok küçük, başka çocuk istemiyoruz” gibi pek çok neden öne sürülür bunun için. Kürtaja bu şekilde bir “doğum kontrol” yöntemi olarak bakılması çok acıdır. Doğum kontrolü, gebeliğin oluşmasını engelleme yöntemi olmalıdır; var olan bir gebeliği sonlandırmak farklı bir meseledir. Kutsal Kitap hayatın anne rahminde başladığı konusunda çok nettir (Mez. 139:13-18). Kadındaki yumurta erkekten gelen sperm ile birleştiğinde ortaya çıkabilecek tek bir olasılık vardır: bir insan. Dölleniş bir yumurtada sadece insan “potansiyeli” olduğunu söylemek pek doğru değildir, zira böyle bir söylem başka ihtimaller olduğunu da öne sürer, sonucun insan olacağına dair bir kesinlik barındırmaz. Oysa bir sperm yumurtayı dölediğinde, kromozomel sorunlarla doğal bir düşük gerçekleşmediği sürece, o yumurta ana rahminde kendi halinde bırakılırsa ortaya bir insan çıkma olasılığı %100'dür. Başka bir olasılık söz konusu değildir. Dolayısıyla belirli bir haftaya kadar o fetüsün henüz bir insan olmadığını söylemek doğru değildir. Fetüs henüz insan biçimine benzemeden kalbi atmaya, damarlar, organlar oluşmaya başlar. Gerçekten mucizevi bir süreçtir. O halde gebeliğin en erken safhalarında bile kürtaj, anne rahminde oluşmaya başlamış bir kişinin öldürülmesidir, bunu söylemenin başka bir yolu yoktur. Bu sebeple de biz Mesih inanlıları için kürtajın bir doğum kontrol yöntemi olması mümkün değildir.

İstemediğimiz veya hazır hissetmediğimiz bir zamanda hamile olduğumuzu öğrenmek elbette ki sarsıcıdır ve zordur, fakat kürtaj olarak "sorunu ortadan kaldırmaya" çalışmak kesinlikle doğru seçenek değildir. Çok istediğimiz ve muhtaç olduğumuz işe sahip olmak için bizimle birlikte mülakata giren diğer kişiyi öldürüp "sorunu ortadan kaldırmayı" aklımızın ucundan geçirmeyeceğimiz gibi, bize göre kötü bir zamanda hayatımıza giren bir bebeği ortadan kaldırmayı da düşünmemeliyiz.

Kürtajın belki de en yaygın gerekçesi, rahimdeki bebekte bir hastalık veya sakatlık ihtimali olduğu zamanlardır. Gebeliğin erken dönemlerinde buna yönelik testler yapılır ve hastalık olasılığı oranı tespit edilir. Bu testlerin sonuçlarında 250'de 1 gibi oranlar "yüksek ihtimal" olarak değerlendirilir. Kimi zaman bunun ardından daha belirleyici testler de yapılabilir. Bunlar bazen bebek için oldukça riskli olabilir. Risk oranı yüksek olup daha sonra bebeğin gayet sağlıklı doğduğu sayısız vaka vardır. Fakat ne yazık ki belirleyici testler yapılmadan ya da bebeğe fırsat verilmeden risk yüzdesi içerisinde olan pek çok "sağlıklı" bebeğin hamileliği sonlandırılır. O halde burada testlerin güvenilirliği sorgulanan bir durum haline geliyor, fakat o da bir yana daha ciddi bir soru ortaya çıkıyor: Hastalıklı veya sakat bir bebeğin/insanın yaşamaya hakkı yok mu? Bu son derece ciddi bir sorudur. Sakat olduğu muhtemel veya kesin olan rahimdeki bir bebeğin hayatına son verilmesinde kimse aleni bir şekilde "onun yaşamaya hakkı yok" demez elbette ki, fakat anne babanın ona bakmasının zor olacağı, bu kişinin zor bir hayat sürdüreceği türü söylemlerin satır aralarını okursak "bu kişinin yaşamaması daha iyidir" sonucu ortaya çıkacaktır.

Bu noktada gerçeği sevgi ve lütufla sıkı sıkı sarmak son derece önemlidir. Kendi başımdan geçenleri paylaşırken söylediğim gibi, bir anne olarak çocuğunun büyük ihtimalle öleceği, ölmezse de ciddi ölçüde sakat olacağı haberini almak dehşet verici! İçgüdüsel olarak yapmak istediğimiz şey de bu acıya son vermek. Bu acıya son vermek için bize sunulan ilk (ve genelde doktorlara göre tek) seçenek hamileliği sonlandırmaktır. Ancak Mesih inanlıları olarak anlamamız gerekiyor ki bizim tek seçeneğimiz bu değil. En dehşet verici acılardan geçerken bile bize sevgisiyle destek olan, bizi anlayan Rabbimiz'e tutunma seçeneğini unutmamalıyız. Tanrı belki mucizevi bir şekilde "sorunu" ortadan kaldırmaz ama bu zor dönemden geçerken elimizi tutarak bizi teselli edebilir. O kaos içinde Rab'be güvenmek çok zordur ama O'na güvenebilirsek, O'nun bizi taşımasına izin verirsek, bizi hayal kırıklığına uğratmayacağından emin olabiliriz.

Sakat olacak bir bebeğin yaşayıp yaşamaması gerektiğine biz karar veremeyiz. Sakat bir çocuğu olacak anne babanın hayatı zor olacak mı? Kesinlikle evet, bunu hafife almak bir hakarettir. Fakat sakat bir evladın anne babanın hayatını ciddi ölçüde zorlaştırması, o evladı öldürmek için bir gerekçe olabilir mi? Kesinlikle hayır. Gayet sağlıklı doğan bir çocuk daha sonra geçirdiği bir kazayla sakat kalırsa annesi ve babası onun hayatına son vermeyi düşünmez elbette. O halde rahimdeki bir çocuk için de aynısı geçerlidir.

Sakat bir insanın "kaliteli" bir hayatı olmayacağı, dolayısıyla da yaşamamasının aslında onun için daha iyi olduğu düşüncesi vardır. Fakat "kaliteli" bir hayatın ne olduğuna kim karar veriyor? Kaliteli bir hayat para mı kazanabilmektir, evlenmek midir, entelektüel sohbetler edebilmek midir, gezebilmek midir...? Kutsal Kitap'a göre bizim hayatımıza kaliteli kılan şey, Tanrı'nın bizi kendi benzerliğinde yaratmış olduğu ve bizi sevdiği gerçeğidir. Tanrı bizi belirli testlere tabi tutup, "Bakalım yaşamayı hak ediyor musun, hayat kaliten nasıl?" diye sormuyor.

"En dehşet verici acılardan geçerken bile bize sevgisiyle destek olan, bizi anlayan Rabbimiz'e tutunma seçeneğini unutmamalıyız."

İçimize yaşam soluğunu üflemiş olması bizim yaşam hakkımızdır ve Tanrı bunu vücudumuzun veya beynimizin ne kadar iyi işlediğine bakmaksızın veriyor. Sakat çocukları olan Mesih inanlısı anne babalara soracak olsanız, sakat bir çocuğa sahip olmanın çok zor olduğunu, öte yandan hayatlarını zenginleştirdiğini söylerler. Hayatının son yıllarını sakat insanların bakıldığı bir merkezde geçiren ünlü Hristiyan yazar Henri Nouwen, bu kişilerle geçirdiği zamanın ona nasıl gerçek sevgiyi, alçakgönüllülüğü öğrettiğinden, pek çok akademisyenle geçirdiği zamandan daha zenginleştirici olduğundan bahseder. Sakatlık kendimiz veya çocuğumuz için isteyeceğimiz bir şey değildir tabii ki, fakat Rabbimiz öylesine lütfkâr ki O'na tutduğumuz vakit o küllerden bize bir çelenk yapabilir. Bebeğimizi kaybettikten sonra pek çok iyi niyetli tanıdığımız, bebeğin sakat doğmasındansa ölmüş olmasının daha iyi olduğunu söyleyerek bizi teselli etmeye çalıştı. Niyetlerinin iyi olduğunu bilsem de o sözler benim için bir teselli değildi. Hiçbirimiz böyle bir durumda neyin "daha iyi" olduğuna karar veremez, bilmiyoruz, bilemeyiz. Tek bildiğim o dönemde benim anne yüreğimin "Çocuğum sakat da olsa ona bakarım" dediğiydi. Hepimiz için çok zor olurdu şüphesiz ama karar yetkisi bana ait değildi ve bunun için hamdediyorum.

İlginçtir ki insanoğlunun başına ne geldiye – ta Aden bahçesinden beri – kendi kararlarını Tanrı'dan bağımsız bir şekilde vermek istemesinden gelmiştir. Tanrı bize doğruyu ve yanlış gösterdi ama biz kendimiz karar vermek istedik. Ondan sonra olanları hepimiz çok iyi biliyoruz. Tarihin devamı da Tanrı'nın açık bir şekilde gösterdiği doğruları ve yanlışları bir kenara itip neyin doğru neyin yanlış olduğuna kendimizin karar vermeye çalışmamızın ve her şeyi elimize yüzümüze bulaştırmamızın öyküsüdür. Tanrı'nın kendisini dinlememizi istemesinin nedeni, (Şeytan'ın fısıldadığının aksine) bizden iyi şeyler esirgemek istemesi değildir; aslında O'nun söylediklerine güvenmek üzerimizden büyük bir yük alıyor, çünkü biz doğru kararı verecek tüm verilere sahip değiliz. Sakat bir bebeğin veya tecavüz sonucu meydana gelmiş bir bebeğin yaşayıp yaşamamasına karar vermek muazzam bir yükür ve aslında Tanrı diyor ki "Kendini böyle bir yükün altına sokma. Ben sana doğrusunu gösteriyorum, anlaması zor da olsa, yaşaması zor da olsa, orada bir hayat var, sana yardım edebilirim, yapabileceklerimi kısıtlama.

Yapacaklarım için bir fırsat ver, küllerden çelenk yapmama izin ver. Bana güven."

Doktorların söyledikleri yüreğime bir hançer sapladığında bir anlığına kararın benim ellerimde olduğunu düşündüm ve o an içinde onun yükü altında ezildim ve fark ettim ki o kararı vererek o an çektiğim acıya son verebileceğimi düşünsem de

aslında hayatımın sonuna dek taşıyacağım çok daha büyük bir acıyı üzerime alacaktım. Haddime düşmeyen bir karar vermiş olacaktım. Sadece ve sadece acı getiren bir karar vermiş olacaktım. Hamdediyorum ki Rab bunu yapmama izin vermedi, fakat başta dediğim gibi o anı yaşamış olmak bu kararla yüz yüze kalmış milyonlarca kişinin acılarına gözlerimi açtı. O kararı verirlerse onları yargılamak bana düşmez, o acıdan kurtulma isteğini anlayabiliyorum ama ne yazık ki o karar umdukları rahatlığı getirmeyecek onlara; tıpkı Adem ve Havva'nın kararının onlara umdukları güzelliği getirmediği gibi. Mesih inanlısı olmadan önce veya olduktan sonra böyle bir karar vermişsek, pişman bir yürekle Rab'bin önüne geldiğimizde O'nun bize kolları apaçıktır ve Yuhanna 8. bölümde zinada yakalanan kadına söylediklerini söyler: "Ben de seni yargılamıyorum, git ve bir daha günah işleme."

İstenmeyen veya sorunlu bir hamilelikte Rab'be güvenmek nasıl zorsa, istediğimiz bir hamilelik kendi kendine düşükle son bulduğunda Rab'be güvenmek de o kadar zordur. Eyüp

gibi "Rab verdi, Rab aldı" demek görüldüğü kadar kolay değildir. Biz ikinci oğlumuzu bir mucize olmadığı takdirde kaybedeceğimizi öğrendiğimizde dehşete düştük tabii ki. Çocuğunu kaybetmek her anne babanın korkulu rüyasıdır, henüz çocuklarıyla tanışmış olmasalar da. Tanrı bizi öyle inanılmaz bir şekilde yaratmış ki biz daha rahmimizdeki çocuğu görmeden, tutmadan, tanımadan, o bize gülümsemeden veya bir "seni seviyorum" demeden yüreklerimiz o çocuğa bağlanır ve onu sever. Sanırım Tanrı'nın sevgisine en yakın, en saf sevgi budur, çünkü o doğmamış bebeğin bize bir karşılık vermesi, sevgimizi kazanması için yapabileceği hiçbir şey yoktur. Onu severiz, çünkü o bizim çocuğumuzdur.

Gebeliğin herhangi bir aşamasında henüz tanışmadan sevdiğimiz bu çocuğu kaybetmek büyük bir acıdır. Oğlumuzun sesini bu dünyada yaşarken hiç duyamayacak olmamız, nasıl biri olduğunu keşfedemeyeceğimiz, onunla anılar biriktiremeyeceğimiz gerçeği bizi derinden üzdü. Ne var ki o süreç boyunca ilginçtir ki hiç "neden" sorusunu sormadım. Cevapsız ve anlamsız bir soru olduğunu biliyordum, dünyada bundan beter acılar olduğunu bilerek bunun neden benim başıma geldiğini hiç sormadım. RAB'bin lütfuyla isyan

"Tanrı'nın sevgisine en yakın, en saf sevgi budur, çünkü o doğmamış bebeğin bize bir karşılık vermesi, sevgimizi kazanması için yapabileceği hiçbir şey yoktur."

etmek yerine o acıya teslim oldum diyebilirim sanırım. Ta en başından sanki Rab'bin bana sorduğu bir soruyu fark etmeksizin yanıtlamıştım ve demiştim ki "Rab bu hamilelik nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bu senin iyiliğinin bir sınavı değil." Bu noktaya kolayca geldiğimi iddia etmiyorum kesinlikle. Önceki yıllarda nispeten çok daha hafif acılar yaşadığımda veya başkalarının yaşadıklarını gördüğümde bunları Tanrı'nın iyiliğini ölçmek için kullanmıştım kendimce. Ama bu konudaki en büyük sınavıma geldiğimde Rab bana bunun saçmalığını öğretmişti artık. Bebeğim yaşarsa eşittir Rab iyi, bebeğim yaşamazsa eşittir Rab iyi değil gibi bir denklem kurmam imkânsızdı. Rab iyidir, nokta. Sorunlar olduğunu öğrendiğimde bu gerçeğe tutundum ve inanıyorum ki yaşadığımız büyük acı ve üzüntüye rağmen isyan etmememin, Rab'bin tesellisini kabul edebilmemin nedeni buydu. Acı çekmedik demiyorum, derin bir üzüntü yaşadık, onu asla unutmayacağız ve hâlâ özlüyoruz ama Rab'bin lütfuyla isyan etmedik ve bu bence önemli bir fark yarattı. Rab'be sırtımızı dönüp acıyı tek başımıza yaşamak yerine Rab'be tutunarak yas tutmak bize şifa getirdi.

Oğlumuzu kaybettiğimizde dediğim gibi iyi niyetli fakat boş teselli sözleriyle karşılaştık. Bunlardan bahsederken amacım kimseyi yargılamak değil, dediğim gibi niyetlilerinin iyi olduğuna şüphem yok, fakat hem çevremizde benzer acılar yaşayan kişilere doğru bir şekilde destek olabilmemiz açısından hem de bu sözlerin Tanrı'yla ilgili bazı yanlış düşünceler yansıttığını düşündüğümünden bu konuda birkaç cümleyle bitirmek istiyorum.

Bu teselli sözlerinin başında meşhur "her işte bir hayır vardır" ve bunun "Hristiyanca" olarak düşünülen "Rab her durumda iyilik için etkindir" sözü vardı. Ben her işin kendisinde bir hayır olduğuna inanmıyorum, çünkü Kutsal Kitap'ın bunu öğrettiğini görmüyorum. Sıklıkla bu şekilde alıntılanan Romalılar 8:28'in ("Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz.") bu anlama geldiğine inanmıyorum. Kutsal Kitap açıkça ifade eder ki dünyanın egemeni Şeytan'dır, sonuç olarak da dünyada çok ama çok kötü şeyler olmaktadır. Bunların hepsinde hayır yoktur. Tanrı'nın her durumda iyilik için etkin olması, iyi veya kötü her deneyimi pozitif bir deneyime dönüştürmesi anlamına gelmez; ne olursa olsun Tanrı'nın iyi olduğuna ve eninde sonunda her şeyi yeniden iyi hale getireceğine işaret eder. Bu dünyada bazı şeyler sadece ve sadece

kötüdür, fakat bu gerçek Tanrı sanki her şeye egemen değilmiş diye de düşündürüp bizi korkutmamalı.

Oğlum için yas tuttuğum süreçte Tanrı'nın hayatımda "iyi" bir şey yapabilmesi için bu kötü olaya "izin" vermiş olduğu düşüncesi bana teselli veren, Tanrı'ya güvenimi arttıran bir şey değildi. Öyle bir düşünce tam aksi bir etki yaratıyordu diyebilirim hatta. Beni teselli eden O'na güvenmemi sağlayan, bu dünyadaki kötülüğe rağmen Tanrı'nın benim yanımda olduğu, beni elinde tuttuğu, benimle birlikte ağladığı, tam da bu kötülüğü alt etmek için çarmıha gittiği gerçeği idi.

Bir diğer boş teselli "Demek ki Tanrı'nın isteği değilmiş" sözüydü. Benim o çocuğa sahip olmam Tanrı'nın isteği değilseye neden rahmimde oluşmasına izin verip sonra almıştı? Bu kadar karpisli bir Tanrımız mı var da o bebeğin oluşmasına izin veriyor ama sonra hata yapmış gibi onu bizden alıyor? Dediğim gibi bu sözleri söyleyenleri yargılamıyorum, fakat bu tür sözlerin ardındaki Tanrı imajı beni endişelendiriyor. Çünkü bizim böyle zalim bir Tanrımız yok! Tanrımız iyidir! Gerçek şu ki bu dünyada olan her şey Tanrı'nın isteği değildir. Elbette ki Tanrı her şeye nihai olarak egemen, son sözü O söyleyecek ve hamdolsun o sözün ne olduğunu şimdiden biliyoruz; fakat bu günahlı dünya O'nun iradesi dışında gerçekleşen acı olaylarla doludur, yaşadığımız her güzellik ise O'ndan gelen bir lütuftur. O halde "ağlayanlarla ağlamayı" öğrenmemiz ve Eyüp'ün arkadaşları gibi Tanrı'yı aklamaya çalışırken kötüleyen tarzda boş tesellilerden kaçınmamız gerek. Acı çeken kişiyi sevelim, pratik yardıma

"Gerçek şu ki bu dünyada olan her şey Tanrı'nın isteği değildir."

ihtiyacı varsa onu sunalım, onun için dua edelim, Tanrı'ya tutunmasına destek olmaya çalışalım ama hiçbir zaman yaşadıkları Tanrı'nın doğrudan isteğiymiş veya Tanrı'nın onun hayatında daha iyi şeyler yapabilmesi için bir araçmış gibi imalarda bulunmayalım.

Tanrımız iyi ve sevgi doludur. Yaşam almaktan değil, yaşam vermektan zevk alan bir Tanrı'dır. Bizim pek çok isyanımıza ve hatamıza müthiş bir sabırla katlanan bir Tanrı'dır. O'nun benzeyişinde yaratılmış her bir insan canı O'nun gözünde öylesine değerlidir ki O biricik Oğlu'nu bizim uğrumuza feda etmeye razı oldu. O halde hiç şüphemiz olmasın ki doğmamış bir çocuğun canı bizim elimizdeymiş gibi görünüyorsa bu hafife alınacak bir sorumluluk değildir ve sakat olsun sağlıklı olsun, o can İsa'nın uğruna kendini feda ettiği bir candır. Aynı şekilde hatırlamalıyız ki doğmamış bir çocuk elimizde olmayan sebeplerden ötürü bizden alınırsa bu bizim yüreğimizi acıttığı kadar Göksel Babamız'ın yüreğini de acıtır. Aklımızı ve yüreğimizi karıştıran bu acılar karşısında bizim verebileceğimiz en sağlıklı tepki Babamız'ın kanatlarının altına sığınmaktır; olanları anlamasak da O'nun iyiliğine ve çarmıhına umut bağlamaktır. İsa bu dünyada sıkıntılarımızın olacağını açık açık söyledi. Bize umut ve cesaret veren şey bu sıkıntılarının her birinin bir anlamının veya nedeninin veya amacının olması değildir, o kısım bir gizemdir. Bize umut veren şey İsa'nın bu acı dolu dünyayı çarmıhta yendiği gerçeğidir!

"Sakin bir şekilde dayanmak bazı soruları en yüce hitabetin yapabildiğinden daha kesin bir şekilde cevaplar."

C.H. Spurgeon

Donanımlı

Günlük Ruhsal Savaşa Hazır

■ S.M. Wibberley

■ Çetin Erdoğan

“**R**uhsal savaş!” Bu ifadeyi duyduğunuzda aklınıza ne geliyor? Genellikle ilk düşündüğümüz şey cinlerin çıkarılması ya da Şeytan’ın şiddet kullanarak yaptığı saldırılar oluyor. Tüm bunlar tabii ki de ruhsal savaşın parçasıdır, fakat ruhsal savaş yaşamlarımızda bu dar çaptaki tecrübelerden çok daha geniş bir alanı kapsamaktadır.

Aslında ruhsal savaş imanlılar için her gün gerçekleşmektedir. Ben bunu Hristiyanlar için “normal durum” olarak adlandırmaktayım. Bu savaş, Şeytan’ın karanlık krallığı ile İsa Mesih’in ışık krallığı arasında olan sürekli bir mücadeledir.

Şeytan mağlup olmuş bir düşmandır. Görünürde güçlü olsa da, aslında gücü Tanrı’dan *sonsuzluk derecesinde* daha azdır. Tanrı, Kendi hikmeti dahilinde, Şeytan’ın bize bazı alanlarda saldırmasına izin vermekte ama aynı zamanda bu günlük mücadelelerde ayakta kalabilmemiz için bizi donatmaktadır. *Özellikle* bu mücadelenin ortasında dahi Tanrı, İsa Mesih’i bilmenin sevinç için yeterli olduğu gerçeğiyle yaşamayı mümkün kılmaktadır.

Yaşamlarımızdaki bu kuvvetli karşıtlığa izin veren Tanrı’nın hikmetini sorgulamak insani bir şeydir. Fakat Tanrı’nın bizim mücadelelerimiz için birçok olumlu amacı vardır. Yakup 1:2-4 bize bu olumlu amaçlardan dört tanesini belirtmektedir: “Kardeşlerim, çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğinizde bunu büyük sevinçle [yine aynı kelime!] karşılayın. Çünkü bilirsiniz ki, *imanınızın sınanması dayanma gücünü* yaratır. Dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun, yetkin kişiler olmanız için tam bir etkinliğe erişsin.” Yakup’un bahsettiği gibi sıkıntıların arkasındaki dört amaç şu şekildedir:

1. Arınması ve güçlenmesi için imanımızı sınavıp ispatlamak,
2. Dayanma gücümüzü geliştirmek,
3. Bizi olgunluğa yönlendirmek,
4. Karakterimizde ve yaşamımızda yetkinlik sağlamak.

Bu günlük mücadelelerin zorluğu olmadan, ruhsal yaşamlarımızda bu özelliklerin tam anlamıyla geliştiğini göremeyiz ve görmeyeceğiz de.

Bizler Tanrı’yı tanıdıkça, bu ruhsal mücadelelerimiz içinde Tanrı’nın yaptığı her şeyde birçok amacı

olduğunu görmemiz daha da netleşir. Tanrı’nın amaçları arasında yaşamlarımızda Ruh’un meyvelerini geliştirmek, bize O’nun dünyaya olan lütfunu gösterme fırsatını vermek ve etrafımızdakilere daha etkin bir biçimde tanıklık etme şansını sağlamak yer almaktadır. Sıkıntılarımızın ortasında, bizler yardım için İsa Mesih’e koştukça ve O’nu daha da iyi tanımaya başladıkça sevincimiz de gerçekten büyüyacaktır.

Şeytan’ın Başlıca Üç Silahı

Şeytan, yaşamlarımızda yanılgı, şüphe, saptırma ve bölünmeleri etkin hale getirmek için yalan, korku ve şiddeti bize karşı silah olarak kullanmaktadır. Şeytan, her zaman yalanla başlar ve çok sevdiği üç yalan vardır.

“Bu günlük mücadelelerin zorluğu olmadan, ruhsal yaşamlarımızda bu özelliklerin tam anlamıyla geliştiğini göremeyiz ve görmeyeceğiz de.”

Şeytan'ın en büyük birinci yalanı şudur: *Tanrı gerçekten söylediğini kastetmedi.* Şeytan yanıltmayı bu şekilde yapar. Şeytan'ın bu yalanı kullanışını Kutsal Kitap'ta Şeytan'ın insanlarla konuştuğu ilk olayda görmekteyiz. Yaratılış 3. bölümde Şeytan'ın Havva'yı Tanrı'nın sözünden şüphe ettirerek nasıl ayarttığına ve yanılttığına dikkat edin. Bunu belirgin hale getirmek için aşağıdaki ayetlerdeki bazı kelimelerin üzerine vurgu yaptım:

Yılan [Şeytan] kadına, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu. (Yar. 3:1)

Bu cümledeki üstü kapalı ifadeyi, yani Tanrı'nın Sözü'nden şüphe etmeye teşvik eden ifadeyi görüyor musunuz? "Tanrı gerçekten ... dedi mi?"

Kadın, "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı, "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi."¹

Yılan, "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi. (Yar. 3:2-4)

Şeytan net bir şekilde Tanrı'nın söylediklerini reddetmektedir. Bazen Şeytan o kadar cesurca bize saldırır ki, bizi savunmasız bırakır ve biz de ona inanırız! Havva da kesinlikle inandı!

Şeytan ardından ikinci büyük yalanıyla devam etmektedir: *Tanrı her zaman iyi değildir.* Şeytan, bizi Tanrı'nın her zaman bizim için en iyisini istediği konusunda şüphe duymaya ikna etmek için sıkı çalışmaktadır. Şeytan'ın Havva'ya söylediklerine dikkat edin:

"Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak..." (Yar. 3:5a)

"Bazen Şeytan o kadar cesurca bize saldırır ki, bizi savunmasız bırakır ve biz de ona inanırız!"

Şeytan'ın burada açıkça ima ettiği şey, Tanrı'nın iyi bir şeyi onlardan esirgediği, yani Havva'nın gözlerinin kapalı olduğu, ancak meyveyi yediğinde açılacağıydı. Bu yalan, Tanrı'nın iyiliğinden şüphe düşürmektedir.

Ardından Şeytan son olarak üçüncü yalanını söylemektedir: *eğer Tanrı'ya itaatsizlik ederseniz daha fazla tatmin ve mutlu olursunuz.* Bu, saptırma yöntemini

kullanmaktır ve gözlerimizi Tanrı'dan alıp başka bir şeye çevirtmektedir.

"...iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız." (Yar. 3:5b)

Bu da Şeytan'ın son darbesidir, Havva'yı günah işleme kararını vermeye doğru götürmektedir.

Bu gidişata tekrar bakalım. İlk olarak Şeytan, açık bir şekilde, itaatsizliğin ölüm getireceği hakkındaki Tanrı sözünü reddetmiştir. Ardından "bu meyveden yemeyin" buyruğunu vermesinden ötürü Tanrı'nın iyi olmadığını ima etmiştir. Sonrasında Tanrı'nın Havva'dan iyi bir şeyi esirgediğini kastetmiştir. Son olarak da, Havva'nın Tanrı'ya itaatsizlik etmekle daha yüksek bir seviyeye ulaşacağını, yani gerçekten Tanrı gibi olacağını ve hatta Tanrı'dan bağımsız olabileceğini beyan etmiştir. Havva da bu yemi yutmuştur. Gözlerini Tanrı'dan alıkoymuş ve ayartılmanın çekiciliğine odaklanmıştır.

"Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. [Havva'nın gözlerini Tanrı'dan ayırıp durumlara yönlendirdiğine dikkat edin.] Meyveyi koparıp yedi..." (Yar. 3:6)

Havva gerçekten de Tanrı'nın kendisinden bazı iyilikleri esirgediğini ve bu yüzden de bu iyiliklere kendi başına sahip olabileceğini düşündü.²

Her birimiz bu yalanları farklı biçimlerde birçok kez duymuşuzdur. Bir keresinde hatırlıyorum da, on ya da on bir yaşındayken bir dükkândan küçük bir fener çalmıştım. O anda ne olduğunun farkında değildim ama şimdi farkındayım ki o an Şeytan'ın yalanını dinlemiştim. Bu yalan da, Tanrı'nın isteğine ("Çalmayacaksın!") itaat etmenin beni iyi bir şeyden, yani Tanrı'nın sunduklarından daha iyi bir şeyden alıkoymaya ve de Tanrı'ya itaat edip kendimi inkâr etmemin beni daha mutlu edecek bir şeyden mahrum bırakacağı yalanıydı. Ben de Şeytan'a uyup hırsızlık yaptım ve Şeytan da benim sevincimi çaldı.

Aslında, *eğer tüm gerçekleri bilseydik*, Tanrı'nın isteğinin tam olarak bizim ihtiyacımız olan şey olduğunu bildirdik. Tabii ki de bizler tüm gerçekleri bilmiyoruz ve bu yaşamda iken asla tam olarak bilmeyeceğiz. Ancak, tüm gerçeklere sahip olan ve bize gerçekten en iyinin ne olduğu konusunda yön veren ve bize bu iyiyi sağlayan, güvenilir bir Tanrımız vardır. O'nun karakterini bildiğimiz için de O'na imanla itaat edebiliriz.

“Aslında, eğer tüm gerçekleri bilseydik, Tanrı'nın isteğinin tam olarak bizim ihtiyacımız olan şey olduğunu bildirdik.”

Şeytan yalanlarını sıraladıktan sonra, bizleri yanlış yöne doğru zorlamaya ve sonunda bizi yok etmeye çalışmak için *korku* ve *şiddet* adlı diğer silahlarını kullanır. Aden

bahçesinde, günahın sonucunda korku tohumu filizlenmiştir. Meyveyi yemelerinden hemen sonra, korku Adem ve Havva'nın yaşamlarında o kadar belli olmuştur ki, onların hem Tanrı'dan hem de birbirlerinden saklanmalarına neden olmuştur. Anında onlarda şiddet tomurcuğu oluşmuş ve Tanrı'nın önünde birbirlerini suçlamalarına neden olmuştur. Bu tomurcuk daha sonra, onların ilk doğan oğulları olan Kayin'de çiçek açmış ve Kayin kardeşi Habil'i öldürmüştür. Şeytan, bu aynı güçlü üç silahı – yalan, korku ve şiddet – bugün de bizim yaşamlarımızda her gün kullanmaya devam etmektedir.

Tanrı'nın Sağlayışı

Buna rağmen Göksel Babamız bu mücadelede bizi savunmasız bırakmamıştır. Şeytan'ın her bir silahına karşı koyabilmek için bize gerekli araçları vermiştir:

- Yalan, *gerçek* aracılığıyla mağlup edilir.
- Korku, *iman* aracılığıyla alt edilir.
- Şiddet, *sevgi* aracılığıyla fethedilir.

İnsani açıdan bakıldığında, ruhsal silahlar olan gerçek, iman ve sevgi, Şeytan'ın silahlarından çok daha zayıf gibi görünebilir. Ama gerçekte çok daha fazla etkindirler, çünkü Tanrı'nın büyük gücüyle bağlantılıdır.

Yaşam zordur. Yaşam bir mücadele ve savaştır. Bu yüzden de bu yardıma ihtiyacımız vardır. Hem saldırımızın hem de savunmamızın ilk hattını daima gerçeklik oluşturmaktadır. Kendisi gerçek olan İsa Mesih, Yuhanna 8:32'de şöyle demektedir: “Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak.” Dolayısıyla bizlerin gün be gün kendimizi gerçeğe daldırmamız gerekmektedir. Bunu yapmanın en iyi yolu da, kendimize Kutsal Kitap'ı okuduğumuz ve üzerinde düşünerek çalıştığımız günlük sessiz zamanlar düzenlemektir. Bu eylem, her gün yüzleştığımız ruhsal savaş için gerekli bir hazırlıktır.

Bu makale *Equipped! Ready for Everyday Spiritual Warfare* (2. Basım, Canterbury, Connecticut: Edifying Services Press, 2012) kitabının 6. bölümünden bir alıntıdır.

Sonnotlar

¹ Havva'nın Tanrı'nın ne buyurduğunu bildiğine, fakat bu buyruğa bir şeyler eklediğine dikkat edin: “O meyveye dokunma.” Burada insanın kurallara uyum sağlamak için şeriatçılık eğilimini görüyorum.

² 6. ayette “Yanındaki kocasına verdi, o da yedi” ifadesinin de yer aldığına dikkat edin. Adem, orada Havva ile birlikte olmasına rağmen Havva'yı korumamış, Şeytan'ın yalanlarına karşı gelmemiş ya da eşinin günaha olan teşvikine direnmemiştir. Bize söylenen şey Havva'nın aldatılmış olduğudur, fakat Adem de net ve bilinçli bir şekilde Tanrı'ya itaatsizlik etme kararını almıştır. Bu, eşini yönetmede başarısızlığa uğramış ve Tanrı'nın sözüne bakmadan eşinin önderliğini takip etmiş bir koca örneğidir. Peki ya sonuç? Adem, kendisinden sonra gelen herkese büyük ve gereksiz bir ıstırap getirmiştir. Bu sadece kendisinin değil, ondan sonra gelen herkesin ruhsal savaştaki yenilgisidir. Bu da iyi bir şekilde bize şunu hatırlatmaktadır: Eğer biz savaşta başarısız olursak, etrafımızdakileri ve bizden sonrakileri olumsuz bir şekilde etkileriz. Ancak benzer şekilde, eğer savaşta kazanırsak, birçok kişiyi ve potansiyel olarak sonraki nesilleri, olumlu anlamda etkileriz.

Kilisenin Cep Tarihi

Kilise Konseyleri ve Manastır Sistemi

▣ *Ken Wiest*

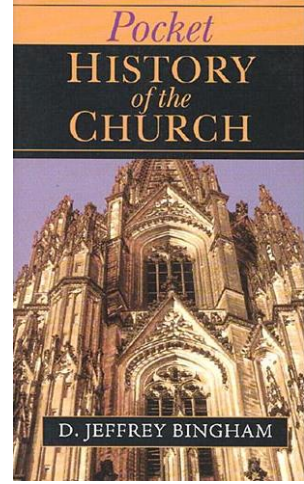
▣ *Petek Balcı*

Pocket History of the Church

D. Jeffrey Bingham

(Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 2002)

Dördüncü yüzyılın başlarından itibaren kilise devletten daha az düşmanlık görmüştür. Zulüm azalmış, Konstantin ve Theodosius gibi kişilerin çeşitli bildirimleri aracılığıyla Hristiyanlık Roma İmparatorluğu'nda kabul görmüştür. Görünüşte olumlu gelişmeler olmasına rağmen, kiliseler hâlâ iki önemli meseleyle uğraşıyorlardı. Birincisi, kiliseler neye iman etmişlerdi; anlaşılır ve Kutsal Yazı'ya uygun bir şekilde bu imanı nasıl ifade edeceklerdi? İkincisi, kutsal bir imanlı kutsal olmayan bir dünyada nasıl yaşar?

Doktrinsel (öğretisel) cephede iki mühim mesele birkaç ekümenik konseyde tartışılmış, bunlar üzerinde karara varılmıştır. Birinci mesele Baba ile Oğul arasındaki ilişkiydi; daha sonra bu ilişkiye Kutsal Ruh'la ilişkisi de eklendi. İkinci mesele Mesih'in insanlığı ile tanrılığı arasındaki ilişkiydi.

Aryanizm olarak bilinen görüş, Kudüs Konseyi'nden sonra kilise için ilk doktrinsel açmaz olmuştur. İskenderiye'den Arius adında bir kilise gözetmeni Tanrı'nın üstünlüğüne inandı ve bu yüzden İsa'ya aynı konumun verilmesini reddetti. İsa'nın bir başlangıcı olan bir yaratık olduğuna inandı; Oğul'un var olmadığı bir dönem vardı. Oğul hiçbir zaman Baba'yla aynı derece eşit ya da sonsuz değildi. Arius görüşünü desteklemek için Süleyman'ın Özdeyişleri 8:22, ayrıca Mezmur 45:7-8 ve hatta Yuhanna 1:14,18 gibi metinleri kullandı. Eğer Aryanizm kabul edilseydi, Müjde'nin paklığını derinden zedeleyecekti. İS 325'teki İznik Konseyi Oğul ile Baba'nın eşit olduklarına, Oğul'un Baba'nın yapısından daha az seviyede olmadığı sonucuna varmıştır.

Atanasius, İznik bildirgesindeki ilkelerin temel savunucusuydu. Bildirgenin argümanlarına teolojik ağırlık koyan oydu. Onun iki temel iddiası önemliydi: Oğul'un tam insanlığı kabul edip bir ölümlü gibi ölmesi, insanlığın Mesih'in suretinde yeniden yaratılmasında esastı. İkincisi, İsa tam Tanrı olmasaydı O'nun ölümünün ve dirilişinin evrensel kapsamı ve etkisi olmazdı. Ne ilginçtir ki, İznik'te Aryanizm'in reddedilmesine ve İznik Bildirgesi'nin sonraki ekümenik (evrensel) konseylerde kabul edilmesine rağmen, yarım yüzyıldan fazla Aryanizm'e büyük ölçüde inanılmıştır. Aryanizm öğretisi günümüzde ağırlık göstermiyor olabilir, ancak temelindeki ayartı, dayanağı hâlâ mevcuttur. Kutsal Kitap'a doğrudan güvenip itaat etmek yerine, öncelikle sözü anlamaya ve kanıtlarını görmeye dayanmaktır ayartı; sadece Tanrı'nın sözü bir şey diyor diye bunu aklen ve mantıken ispatlamadan, insanlara açıklayacak bir dayanağı olmadan, eylemleri sırf söze güvenerek yönlendirerek akılsız biri gibi hareket

etmek istememek, anladığı ve anlatabileceği bir şey olmadığı sürece söze uymamaktır. Bu ayartı, Tanrı'ya ait sırları sevmez.

Aryanizm anlaşmazlığının bir sonucu da Üçlü Birlik doktrininin aydınlığa kavuşmasıdır. Üç meşhur Kapadokya Babaları Basil (Kayseri Piskoposu), Gregory (Nevşehir Piskoposu) ve Gregory (Sasima Piskoposu, Niğde Nenezi'den) (ve sonra Tertullianus) Üçlü Birlik doktrini açıklığa kavuşturacak dili sağlamakta etkili olmuşlardır. Kullanılan dil felsefe temelliydi ama Kutsal Kitap'a dayalı gerçeği yeterince yansıtıyordu. O zamandan beri de benimsenmektedir. Birçokları tarafından belirtilen Üçlü Birlik doktrini açıklamadaki temel zorluk, birliği vurgularken özellikleri kaybetmek veya özellikleri vurgularken birliği kaybetmektir. Bundan dolayı hem tanrılığın "özüne" hem de "kişilerin" özelliğine inanılması gerekiyordu. Grekçe terimleri diğer dillere çevirmek zor olduğu kadar, birlik ile özellik farklılığını yeterli şekilde ele alabilecek başka terimler de geliştirilmemişti.

Ayrıca İsa'nın insanlığı ile tanrılığı arasındaki ilişki birkaç konseyde de tartışılmıştır. Her ne kadar bazı Kutsal Kitap uzmanları, akademisyenler, günümüzde isimiyle anılan başlıca görüşlerin ilk sahibinin, görüşlerin sonraki hallerini kabul edip etmediğini tartışıyorlarsa da, konseyde tartışılan ve inkâr edilen görüşler şunlardır:

Apollinarianizm: Bu görüşe göre ilahi söz, insani ruh veya can ve İsa'nın aklının yerine geçmiştir. Bingham bunu şöyle ifade eder: "Mesih *beden* olan Sözdü, *insan* olan Söz değildi. Apollinarius Mesih'in insanlığını Mesih'in bedeninin birliği için feda etmiştir." (S. 51; vurgu Bingham tarafından yapılmıştır.)

Nesturilik: Bu varsayım Mesih'in insanlığını ve tanrılığını tam olarak desteklemiştir ama bu vurguyu o kadar büyütülmüştür ki İsa, "insan İsa" ve "Tanrı Sözü" olarak neredeyse iki kişi haline gelmiştir.

Eutikesizm (Eutyhianizm): Bu inanca göre İsa'nın sadece bir özü vardı, İsa, insan özünü özümseyen Tanrı'nın özüyü.

Yukarıdaki görüşler çeşitli konseylerde tartışılmış ve kınanmıştır. Mesih'in insanlığı ve tanrılığı ile ilgili en açık ve en iyi sonuca Kalkedon Konseyi'nde varılmıştır. Kalkedon Bildirgesi İsa'nın kişiliğinin birliğini (o Tanrı-insandır), özünün (bunlar karışık değildir ya da bir öz diğerinden üstün değildir) ayrımını (ayrılığını değil), ayrıca da tam ve gerçek Tanrı ve insan olduğunu vurgulamıştır. Bingham'ın bakış açısı teşvik edicidir: "Bu sonuç olarak kilise önderlerinin yaptığı bir şeydir. Cemaatlerine (topluluklarına) Kutsal Kitap'ı anlayabildikleri ve yorumlayabildikleri kabul edilebilir etkenleri açıklarlar. Ayrıca kabul edilemez yorumları da belirtirler. İyi teoloji hemen oluşmaz. Kilise önderleri öncelikle kilisenin teologları olmalıdır." (s. 52,53). Kalkedon Bildirgesi gibi öğretiler mükemmel ya da tam olmasa da, İsa ve Üçlü Birlik hakkında söyleyebileceklerimize sınırlar çizmemize yardımcı olur.

"Kalkedon Bildirgesi gibi öğretiler mükemmel ya da tam olmasa da, İsa ve Üçlü Birlik hakkında söyleyebileceklerimize sınırlar çizmemize yardımcı olur."

bir öz diğerinden üstün değildir) ayrımını (ayrılığını değil), ayrıca da tam ve gerçek Tanrı ve insan olduğunu vurgulamıştır. Bingham'ın bakış açısı teşvik edicidir: "Bu sonuç olarak kilise önderlerinin yaptığı bir şeydir. Cemaatlerine (topluluklarına) Kutsal Kitap'ı anlayabildikleri ve yorumlayabildikleri kabul edilebilir etkenleri açıklarlar. Ayrıca kabul edilemez yorumları da belirtirler. İyi teoloji hemen oluşmaz. Kilise önderleri öncelikle kilisenin teologları olmalıdır."

Ancak, bu dönemin kiliseleri doktrinle daha çok ilgilenmişlerdi. Günah dolu bu dünyada nasıl yaşanacağı sorunu üzerinde düşünmüşler ve bir sonuca varmaya çalışmışlardı. İmanlılar yıllar geçtikçe bu konuda farklı yaklaşımlar öne sürdüler. Bunlar arasında önemli sayılanlardan biri, yaklaşık olarak dördüncü yüzyılda başlayan (ve bugün hâlâ çeşitli yerlerde süren) manastır sistemidir. Manastır sistemi çeşitli formlar olsa da ve yıllar geçtikçe sistematik kurallar ve okullar geliştirse de, manastıra ait yaklaşımı ve faaliyetleri açıısından ayırt edilebilir bir temel

söz konusudur. Keşişler Kutsal Kitap okuma, dua, oruç, kendi başına olma, sessizlik ve hizmet aracılığıyla ruhsal karanlıkla ve günahla mücadele etmişlerdir. Hizmetlerine ağır iş gücü gerektiren işler ya da tıbbi bakım bile dahildi. Keşişler bu hizmetlerle inançlarını yararlı hale getirmeye çalıştılar.

Keşişlik yaşam tarzı eleştirilmiştir. Bazıları "dünyayı bırakmalarından" dolayı manastır sisteminin Müjde'ye desteği azalttığını belirtir. Bazıları da keşişlerin Pavlus'un Koloseliler 2:23'te kınadığı, bedenün gücü aracılığıyla doğal benliğin üstesinden gelmeye çalıştıkları ve kurallara uydukları için eleştirmiştir. Bu eleştirilerden bazılarının haklılığı olabilir ama keşiş "dünyayla arkadaşlıktan" kaçınır (Yak. 4:4). Onların Tanrı'ya bağlı bir kutsallıkla yaşam sürmeleri alkışlanmalıdır. Kutsal Kitap'ı anlama isteği, dua yoluyla onu yaşama geçirmeleri ve ona "özenle itaat etmeleri", Yasa'nın Tekrarı gibi kitaplarda tam olarak buyurulan şeylerdir.

Bingham manastır sisteminde günümüz imanlısının alacağı örnekler görür. "Sessizlik budalalığa tercih edilmiştir; sessiz dil kem olana tercih edilmiştir.... Onlara göre bir kişinin yüreği kötülükle kabardığında, en iyisi o kişinin ağzını kapamasıdır" (s. 57). Ayrıca Poeman'ın da söylediği bir gerçeği fark etmişlerdir: "Ama dilini tutan insanlar kendilerini her zaman sessiz saymazlar. Eğer zihinleri komşularının eksiklikleriyle meşgulsa, sessizlikleri saçma gevezelik kadar kötüdür." (s. 57)

"Yaşayan iman, kendini çok az düşünmekten ve diğerlerine şefkat göstermekten ibarettir."

Poeman'ın aynı konuda şu sözleri de yararlı olabilir:

"Tanrı'nın sözünü okuyun (çünkü) pınarın damlası taşın içine işler ve tatlı söz gün be gün ölmüş yüreğe usulca düşer, bir süre sonra onu tamamıyla eritir."

"Yaşayan iman, kendini çok az düşünmekten ve diğerlerine şefkat göstermekten ibarettir."

"Tanrı ve insana sevgi ile yanan bir yürek ayartılardan etkilenmez; ayartılar soğuk bir yüreğin etrafına üşüşür." (s. 58) ¹

Doktrinin paklığı ve yaşamın paklığı kilise için kaçınılmaz unsurlardır. Her ikisinin nasıl mümkün kılınacağı konusunda bize örnek oluşturan kilise tarihindeki herkes için Tanrı'ya hamdolsun.

Sonnotlar

¹ Poeman'ın sözleri, S. Baring Gould, *The Lives of the Saints (August)*, 2. basım (London: John Hodges, 1875), s. 340-343'ten alıntılanmıştır.

Önder olarak, önderlik ettiğim insanların kölesiyim (2Ko. 4:5). Bu da benim programımın benim ihtiyaçlarımdan çok onların ihtiyaçlarıyla şekillenmesi demektir."

Ajith Fernando

"To Serve is to Suffer", Christianity Today (Carol Stream, Illinois), Sayı 54, No. 8, 20 Temmuz 2010

Nikah Töreni

■ Diyarbakır Kilisesi

1. Giriş:

Misafirler otururken fonda müzik çalıyor.

- ❖ Damat önceden içeri girip düğünü yönlendirecek kişinin yanında durarak gelini bekler. Yönlendiren, herkesin sessiz olması için ricada bulunur.
- ❖ Diğer aile fertleri sırasıyla içeri girer ve ön sıradaki yerlerine geçer. Her iki anne mumları yakar.
- ❖ *İsteğe bağlı* – Nedimelerle sağdıçlar sırasıyla sahneye ilerler ve her iki tarafa geçer.
- ❖ *İsteğe bağlı* – Küçük bir çocuk koridora çiçekler serpererek öne doğru ilerler.
- ❖ Müzik değişir. Gelin babasıyla (veya babasını temsil eden biriyle) beraber salona girer ve düğünü yönlendiren kişinin önüne doğru ilerler.
- ❖ Yönlendiren kişi damada işareti verir, damat aşağıya gelinin yanına geçer ve elini babasından teslim alır. İki birlikte düğünü yönlendiren kişinin önünde dururlar.

2. Açılış:

Yönlendiren: Çok değerli konuklar, bugün _____ ile _____ evliliğin kutsal bağıyla birbirine bağlamak üzere Tanrı'nın huzurunda ve bu tanıkların önünde bulunuyoruz. Onlara dualarımızla destek olmak ve onların sevincini paylaşmak hepimizi için bir ayrıcalık olacak.

Bugün _____ ile _____, Mesih imanlıları olarak bizi davet ettikleri bu törenle her şeyden önce Rablerini yüceltmek istediklerini belirtiyorlar. İnançımıza göre evlilik, ilk atalarımızı yaratan ve birleştiren yüce Tanrı'nın insanlara buyurduğu kutsal ve kalıcı bir kurumdur. Dolayısıyla evlenmek, hafife alınacak bir karar değil, son derece önemli ve anlamlı, yalnız Tanrı korkusuyla atılacak büyük bir adımdır!

Onun için törenimize evliliğin gerçek sahibi olan Tanrı'ya dua ederek başlayalım:

- ❖ **Dua** - Yüce Rabbimiz, bugün senin huzuruna girerek değerli kardeşlerimizi evlendirmek için bir araya geldik. İnsanı yaratan sensin. İlk atamıza 'insanın yalnız kalması iyi değildir' diyen de sensin. Biz insanlar için evliliğin kutsal ilişkisini düşünen sensin. Bu yüzden bugün yapılan bu nikâhı senin huzurunda ve senin kutsamanla kıymak istiyoruz. Yaşam ve sevgi kaynağı sensin, esenlik ve sevinç Tanrısısın. Bugün değerli kardeşlerimiz _____ ile _____ bereketlemini diliyoruz. Onları kutsa ve koru, Ruhun'un varlığıyla onları birleştir ve kutsa. Onları senin ellerine teslim ediyoruz. Mesih İsa'nın yüce adıyla, Âmin.

Kardeşlerimiz devletin yasaları uyarınca resmi nikahlarını kıydırdılar, resmi olarak yasaların önünde eş oldular. Bugün onları Tanrı'nın önünde ruhsal yönden tam olarak eş ilan etmek için toplandık.

Değerli konuklar, sevgililer, şimdi hep birlikte ayağa kalkıp yüce Tanrımız'ı öven birkaç ilahi söyleyelim.

- ❖ **İlahi:**
- ❖ **İlahi:**

Yönlendiren – Oturabilirsiniz...

_____ ile _____ bugün Rab'bin önünde hayatlarını birleştirirken bunu birer Mesih çocuğu olarak yapıyorlar. O yüzden onların özellikle tanıklıklarını kısaca dinleyelim.

❖ **Tanıklıklar:** *Önce damat, ardından gelin tanıklığını kısaca paylaşır.*

Yönlendiren – Tanrı'nın kutsal sözüne göre evliliğin anlamını daha iyi anlamamız için şimdi kilise önderimiz _____ öne davet ediyorum.

(Gelin ile damat otururlar.)

3. Vaaz:**4. Evlendirme:**

Sevgili _____ ile _____, Kutsal Kitap'a göre evlilik, birbirine yaşam boyunca eş olmak üzere, tamamen ve özgürce bağlanan bir erkek ile bir kadın arasında kalıcı bir ilişkidir. Tevrat kitabının ilk bölümlerinde okuyoruz ki Tanrı ilk evliliği kurmak üzere Adem'e eşi olacak olan Havva'yı getirdiği zaman, ona şöyle dedi: "Adam annesi babasını bırakacak, karısına bağlanacak, ikisi tek bir beden olacak" (Yar. 2:24). Demek ki,

- 1) Önce diğer bütün bağları ve ilişkileri ikinci plana alıp *bırakacaksınız,*
- 2) Yeni bir aile kurmak üzere birbirinize sevgi ve saygıyla *bağlanacaksınız,*
- 3) Birbirinizle tek bir beden olmak üzere *birleşeceksiniz.*

Rabbimiz İsa yeryüzündeyken bu sözleri tekrarladı ve şunu önemle ekledi: "Onlar artık iki değil, tek bedendir. O halde Tanrı'nın birleştirdiğini, insan ayırmasın" (Mat. 19:6). Bugün ikiniz yaşadığınız sürece devam edecek olan kutsal, kalıcı ve bölünmez bir ilişkiye başlamak üzere birbirinize söz veriyorsunuz! Bundan dolayı bugünkü yeminlerinizi her zaman hatırlayın, onları yerine getirmeniz için sizi güçlendirecek ve sorumlu tutacak olan Tanrı'nın önünde söz verdiğinizizi unutmayın!

Buyurun kürsünün önüne geçin... El ele tutuşun ve birbirinize söz verin.

Yönlendiren: _____ kardeş, Tanrı'nın buyurduğu kutsal evlilik birliğinde yaşamak üzere, bugünden itibaren, ikiniz hayatta olduğunuz sürece veya Rabbimiz İsa Mesih gelene dek, iyi ve kötü zamanlarda, zenginlik ve yoksullukta, hastalık ve sağlıkta, eşini sevmek ve el üstünde tutmak üzere _____ eşin olarak alıyor musun?

Damat: EVET!

Yönlendiren: Kutsal Ruh'un yardımıyla evliliğinizi Rabbiniz İsa Mesih'e olan iman ve itaat yaşamıyla yönlendirmeye, Tanrı'nın iradesini yaşamınızda yerine getirmek için gayret etmeye, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, eşini de öyle kendin gibi seveceğine ve ona dünyasal olan her şeyden çok bağlanacağına, ona olan sevginden ötürü ve Tanrı'nın yüceliği için onu güçlendireceğine, koruyacağına, destekleyeceğine ve teşvik edeceğine, ona en derin bağlılığını ve en şefkatli ilgini göstereceğine Tanrı'nın ve bu tanıkların önünde söz veriyor musun?

Damat: EVET, SÖZ VERİYORUM!

Yönlendiren: _____ kardeş, Tanrı'nın buyurduğu kutsal evlilik birliğinde yaşamak üzere, bugünden itibaren, ikiniz hayatta olduğunuz sürece veya Rabbimiz gelene dek, iyi ve kötü zamanlarda, zenginlik

ve yoksullukta, hastalık ve sağlıkta, onu sevmek ve el üstünde tutmak üzere _____ eşin olarak alıyor musun?

Gelin: EVET!

Yönlendiren: Tanrı'nın buyruğuna göre, Rabbe bağımlı olduğun gibi kocan olarak eşine bağımlı olacağına, Kutsal Ruh'un yardımıyla, yumuşak ve sakin bir ruhun solmayan güzelliğini kendinde geliştirmeye özen göstererek, eşini teşvik edeceğine, onun için dua edeceğine, ona hürmet edip saygı göstereceğine, ona uygun bir yardımcı olmaya çalışacağına, ona en derin sevgini, özverili bağlılığını ve en içten ilgini göstereceğine Tanrı'nın ve bu tanıkların önünde söz veriyor musun?

Gelin: EVET, SÖZ VERİYORUM!

Aile'nin Kabulü

(Aileler ayağa kalksınlar)

Yönlendiren: Sevgili aileler sizlere şunu sormak istiyorum: _____ ile _____ evliliklerini onaylayıp onlara evlilik yaşamları boyunca sevginizle destek olacağınıza söz veriyor musunuz?

Cevap:

Topluluğun Kabulü

(Tanıklar ayağa kalksınlar)

Yönlendiren: Sevgili tanıklar sizlere de soruyorum: _____ ile _____ evliliğini onaylayıp sevginizle onlara destek olacağınızı kabul ediyor musunuz?

Cevap:

Mumların Simgesi

(bu kısım bir ilahi veya fon müziği eşliğinde olur.)

Yönlendiren: Bu törenin başında, _____ ailesi, ... bu mumu yaktı. Bugünkü amacımız için, bu mum _____ verilen hayatı simgeliyor. Aynı şekilde, _____ ailesi, bu mumu yaktı ve bu mum _____ verilen hayatı simgeliyor. Şimdi, _____ ile _____ bu mumları alıp ortadaki mumu yaktıklarında, ayrı olan iki hayatın artık bir olduğunu simgesel olarak ifade ediyorlar.

Yüzüklerin Takılması

Yönlendiren: Şimdi _____ ile _____ aralarındaki sonsuz, solmayan ve son derece değerli sevginin sembolü olarak birbirlerine yüzük takacaklar:

(Damat ve gelin, yüzüklerini sağ ellerinden çıkarırlar ve birbirinin sol ellerine takarlar.)

Yönlendiren: Tanrı'nın ve tanıkların önünde _____ ile _____ birbirlerine söz verdiler. Ve birbirlerinin parmaklarına yüzükleri takarak sözleri belirginleştirdiler. Parmaklarındaki yüzük size evliliğin sonsuz ve solmayan niteliğini hep hatırlatsın.

Evlilik İlanı

Yönlendiren: Şimdi _____ ile _____ birbirleriyle evlenmeye rıza göstererek Tanrı'nın huzurunda ve buradaki tanıkların önünde açıkça söz verdiler. O zaman Mesih'in kilisesinin bir önderi olarak, Tanrı'nın buyruğu doğrultusunda, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla onları karı koca ilan ediyorum!

Yönlendiren: Evet sevgili kardeşim _____, gelinini öpebilirsin! Siz bundan böyle iki değil, tek bedensiniz! O halde Tanrı'nın birleştirdiğini insan ayırmasın!

(Gelin ve damat otururlar.)

5. Evliliğin Bereketlenmesi:

Çiftin istediği uyarınca belirli kişiler kalkıp öğüt verebilir, ilahi söylenebilir veya onları bereketlemek için dua edebilir.

6. Cemaat Adına Kutsama

Göklerde ve yeryüzünde her ailenin adını kendisinden aldığı Baba'nın önünde diz çökeriz. İman yoluyla Mesih'in yüreklerinizde yaşaması için, yüceliğinin zenginliğine göre kendi Ruhuyla sizi iç varlığınızda kudretle güçlendirmesini dileriz. Öyle ki, Tanrı'nın tüm doluluğuyla dolmanız için, sevgide köklenmiş ve temellenmiş olarak bütün kutsallarla birlikte Mesih'in sevgisinin ne denli geniş, uzun, yüksek ve derin olduğunu anlamaya ve bilgiyi çok aşan bu sevgiyi kavramaya gücünüz yetsin.

Tanrı, sizde etkin olan kudretine göre, her dilediğiniz ya da düşündüğünüzden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir. O'na, inanlılar topluluğunda ve Mesih İsa'da bütün kuşaklar boyunca, sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin.

7. Son Sözler:

❖ Duyurular:

Yönlendiren: Sevgili dostlar, törenimiz bitmek üzere. Yeni evlilerimizi uğurlamadan önce birkaç duyuru yapmam gerekiyor:

- 1) _____ ile _____ tebriklerinizi arkada kabul edecekler.
- 2) _____ ile _____ aşağıya inmeden önce burada fotoğraf çekilecek. Bu nedenle fotoğraf çekecek veya çektirecek olanlar aşağıya inmesin, burada beklesinler.
- 3) Yiyecekler bizleri hemen dışarıda, terasta bekliyor.

❖ Yeni Evlileri Tanıtma:

Yönlendiren: Sevgili dostlar, size bay ve bayan _____ takdim etmekten büyük sevinç duyuyorum. Onları alkışlayalım!

Yönlendiren: Şimdi onları "ESENLIK SİZİNLE OLSUN" ilahinin sözleriyle uğurlayalım!

❖ Son: İlahi 154 - Esenlik sizinle olsun!

(Önce damat ve gelin, ardından aile fertleri sırayla çıkar ve çıkışta dizilir. Sonra diğer herkes çıkar.) **E**

Acılara Galip Gelmek

Yaşama Yolculuk Değerlendirmesi

▣ Sarah Wibberley

▣ Petek Balci

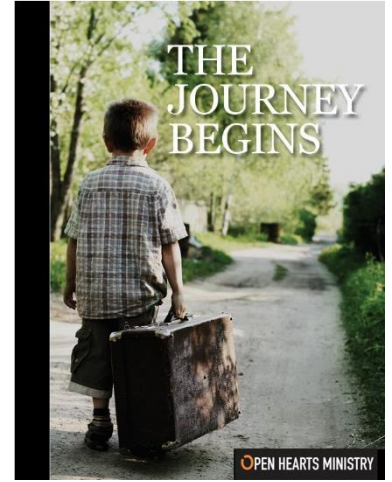
Yaşama Yolculuk birçok insanın çok yararlanacağı bir şifa sürecini içeren bir programdır. Grup çalışmaları *The Journey Begins* (Kalamazoo, Michigan: Open Hearts Ministry, 2011) kitabını kullanır. İlk başta sadece çocukluklarında önemli acılar geçirmiş insanlar için bir hizmet olarak algılanmasına rağmen, potansiyeli bundan çok daha büyüktür. Çocuklukta yaşanmış acıyı asla önemsiz göstermek istemem. O anlar sancılı, zarar verici olup yaşamın akışını şekillendirmiştir. O anlara kesinlikle bakılması, bunun için dua edilmesi, üzerinde konuşulması gerekir ve bu izlerin ve yaraların şifa bulması gerekir.

Ancak, Yaşama Yolculuk programının daha da önemli olan mesajı, her birimizin çocukken, tecrübelerimizin sonucu olarak, yaşamla ilgili yanlış görüşleri, hatta Kutsal Kitap'la ilgili olmayanları bile kabul etmiş olmamızdır. Zamanla bu görüşlerin üzerine eklemeye yaparak bunları geliştirdik ve yaşamı gördüğümüz gibi şekillendirmeye ve bunların Tanrı, başkaları ve kendimiz hakkında inandıklarımızı belirlemesine izin verdik. Eğer dürüst olursak, bu yolla yanlış görüşler edinmemenin imkânsız olduğunu kabul ederiz: bizler ne de olsa günahlı ailelerde büyümüş çocuklarız.

Yaşama Yolculuk, sizi çocukluğunuza götürüyor, böylelikle Tanrı, başkaları ve kendinizle ilgili inanışlara nasıl ulaştığınızı daha iyi anlayabiliyorsunuz. Sonra sizde uzun süredir köklenmiş bu inanışları Tanrı'nın sözünün ve olgun gözlerinizin süzgecinden geçirmeye yöneltiyor. Çocukken çocuk gibi düşünürdük ve çocuk olarak mevcut durumumuzla başa çıkmak ya da buna dayanmak için çözüm yolu bulurduk. Başımıza geleni ya da belki de ona nasıl tepki göstereceğimizi seçemezdik. Ama şimdi yetişkiniz, çocukluğumuza bakmaktan, Tanrı'nın sözünün gerçeğiyle yer değiştirmesi gereken çocuklukta getirdiklerimizle ilgili karar vermekten sorumluyuz.

Bu çocukluğa bakma adımı yalnız yapılması gereken bir şey değildir. Topluluk içinde, diğerleriyle ilişki içinde yapılması gerekir ki, bu da grup oturumlarını ideal kılar. Bazı alanlarda sizi teyit edecek, teşvik edecek, sizi teselli edecek ve hatta sizi düzeltecek birilerine ihtiyaç duyacaksınız. Grupta bir ya da iki danışman olmasına rağmen, diğer üyeler sizin gibi sıradan insanlardır. Herkes kendi hikâyelerini anlatırken, sizin hikâyeniz diğerlerine, onların hikâyeleri de size hitap eder, size dokunur. Yaşama Yolculuk grup oturumlarına başladığımızda, geçmişte nasıl topluluk aracılığıyla acı ya da yanlış anlaşılmalı fikirler edindiyseniz, aynı şekilde şifa ya da meseleyi açıklığa kavuşturmak da topluluk aracılığıyla olmalıdır.

Bu süreçte Kutsal Kitap'tan hikâyeler ve örnekler kullanılır. Bu hikâyelere bakarak kendi hikâyenizi gözden geçirmek için yeni yöntemler edinebilirsiniz. Bu süreçte nispeten eksik gördüğüm konu Müjde'nin temel açıklaması ve tekrarlamaıdır. Bunu göz önüne alınca, ya bu Yaşama Yolculuk'a giren kişinin baştan itibaren Müjde'yi iyi bir şekilde anlamış olması ya da Yolculuk grubuna girmek isteyen kişinin başka biriyle Müjde'yi detaylı incelemesi gerektiğini düşünüyorum. Müjde'yi anlamadan bu yolculuğu yapmak için bile gerekli olan umudu bulmak zor olacaktır.

Yaşama Yolculuk sürecinde verilen ve öğretilen temel ilkeler nedir?

Öğrendiğiniz ilk ilkelerden biri kendi hikâyenizi anlatma yöntemidir. Yolculuğunuz sizin iyi, kötü ve çirkin, kim olduğunuzu şekillendirmek için Tanrı'nın kullandığı araçların bir bölümüdür. Ne yazık ki, birçoğumuz kendi yaralarımıza aldırmadık, belki de onların kötü olmadığını düşündük. Ama hepimiz bir şekilde yaralandık ve buna bakılması gerekir. Bu yaralar önemli ya da önemsiz olabilir. Kendi hikâyelerimize baktıkça kendimiz, diğer insanlar ve Tanrı hakkında neye inandığımızın farkında olacağız. Bazı insanlar anne babalarının hakkında bir şey paylaşmanın ebeveynlerini rezil edeceğinden korkarlar. Ancak, "ailemizin zayıflıklarıyla ilgili doğru bir şekilde konuşmak, onları suçlamaktan farklıdır. Suçlama intikama odaklanır." (s.44) Anne babalarımızı onurlandırmak, onlar aracılığıyla bizlere verilen yaşam armağanını minnetle kabul etmektir. "Sevinçle, başarısızlıklarımız ve şanımız aracılığıyla kim olduğumuzu ilan etmektir bu." (s. 44) Anne babalarımızı gerçekten onurlandırırken onları korumamız gerekmez. Onları yaptıklarından dolayı sorumlu tutarak onlara hak ettikleri saygıyı gösteriyoruz ama onlara lütuf da göstermek istiyoruz. Böylece kendi hikâyelerimizi doğru bir şekilde anlatabiliyoruz. Ancak yalan söyler ya da olup biteni önemsemesek, kendimize ve bize kötü davrananlara saygısızlık etmiş oluruz.

Yaşama Yolculuk ayrıca başkalarının hikâyelerine karşılık vermeyi de öğretir. Böylece hikâyeyi anlatanın ilerleyebilmesi adına güvenlik, cesaret ve ilişki ortamı yaratabilirsiniz. "İyi cevap veren kişi,

"Öğrendiğiniz ilk ilkelerden biri kendi hikâyeyizi anlatma yöntemidir."

karşısındakinin değerinin farkında olmasını sağlayacak yollarla iletişim kurar ve her bireyin Tanrı'nın suretinde yaratıldığını kabul eder. Güvenilir biri yüreğiyle dinler ve diğerlerinin yüreğiyle bağlantı kurar. Güvenilir biri diğerlerini lütuf dolu sözlerle yeniden donatır. Önceden hazırlanmış cevaplar şifa vermez. Sahih olmalı, yüreğinizden konuşmalısınız." (s.33) Size rehberlik

edecek ve aklınıza gerçekleri getirecek Kutsal Ruh'a güvenmelisiniz.

Diğerleri hikâyelerini paylaşırken, aşağıdaki ifadelere kulak verin:

Aklımdan gerçekten neler geçiyordu? Bunu daha iyi bilmeliyim.

İnanamıyorum! Aynı tuzağa yeniden düştüm.

Geri dönüş olmadığını ne zaman öğreneceğim?

Bu ayrıca size dinlerken vücut dilinizi ya da yüz ifadenizi farkında olmanızı da hatırlatır. Kelimeleri kullanmamanıza rağmen, istemeden "sıkıldım" ya da "tam olarak anlayamıyorum" mesajı veren hareketleriniz olabilir. İletişime açık ve kabul eder bir duruş edinmeyi öğrenin.

Dinlenecek bir başka şey ise acıdır. Öfke, gözyaşları, karışıklık, özürler, hatta iç çekmelerle iletilenler bile konuşmacının dile getirdiği şeyden daha fazlasının olabileceğini gösterir. İyi dinleme, bir kişinin duygularına ket vurmamayı veya durumlarıyla ilgili hissetmeleri gerekeni söylememeyi gerektirir. Şifa görmek için acıyı yeniden yaşamaları ve onlara bunun için bir süre ve bir mekân sağlanması gereklidir. Bu noktadan sonra artık görüp dinlediklerinize karşılık verebilirsiniz. Cevaplarınızın gerçekle beraber saygınlık içerdiğinden emin olun.

Yaşama Yolculuğun vurguladığı bir başka ilke ise tenkide açık olmaktır. Hikâyeyizden yola çıkarak, sadece grubunuzla birlikte, yaşamınızdaki hasara bakarak yeniden yapılanma sürecine başlayabilirsiniz. Bu zaman alır ve çoğu insanın kaçındığı bir şey, başkalarının tenkidine açık olmayı gerektirir. "Tenkide açık olduğumuzda, Tanrı bizim gücümüz olur. Yıkımın sorumlusu olan O değil, kötülüktür. Ancak, Tanrı kötülüğün zarar vermek üzere yaptığı her şeyi iyiye çevirebilir. Eğer O'na izin verirsek, yaşamımızdaki hırpalanmış yerlere can verir." (s. 48) Diğerlerinin acılarıyla ilgilenmeden önce kendi acınızı ele almanız gerekir. Elbette burada tenkide açıklık konusunda bir denge olması şarttır. İncindiği konularda çoğu insan ya herkesin kendisini incitmesine izin vermeyi sürdürür ya da herkesi uzaklaştırır. Ancak, "sağlıklı bir sınır çok kapılı ve pencereci bir duvardır. İyi şeylere izin vermeyi ve bizi engelleyen şeylerden uzak durmayı seçebiliriz." (s. 49)

Tenkide açık olmanın ilk adımı onunla yüzleşmektir. Gerçeği söylemek için duygularımızı belirlememiz ve onlarla yüzleşmeye istekli olmamız gerekir. Bu duyguların bazıları korku, endişe ve inkâr içerir. "Çocukken savunmasızdık. Şimdi yetişkinler olarak ne diyeceğimizi ve bunu kiminle paylaşacağımızı seçme gücümüz var. Başımıza gelenlerin detaylarını güvenli bir ortamda paylaştığımız zaman şifa başlar." (s. 50) Sıra kendi hikâyelerimize gelince çoğunlukla gerçeği önemsemek, bastırmak ve inkâr etmek öğretilmişti bize. Gerçeğin detaylarda gizli olduğunu unutmamak önemlidir. Gerçeği anlatırken inandığımız yalanların daha çok farkında oluruz.

Bütünlük edinmek için duygularımızı hissetmemiz gerekir. "Duygusal olarak sağlıklı insanlar içten gülebilir, rahatça ağlayabilir." (s. 51) Yaşamımız boyunca bazıları oldukça yıkıcı olabilen çok sayıda kayıp biriktirdik. "Kimse kayıptan kaçamaz; bu yaşama özgüdür, istisnası yoktur. Kayıplar zamanla canlarımızda birikir ve bizi ezer." (s. 52) Kayıplarımıza üzüntü duymamız ve ardından Tanrı'nın elinden şifayı kabul etmemiz önemlidir. Tanrı bunlarla derinden ilgilenir, şifasını ve tesellisini dökmek için yaralanmış yerlere ilgilenmek ister. Sürecin bu noktasında kendinize şifa bulmak için süre vermeniz önemlidir. Bu bir gecede olmaz.

"Bütünlük edinmek için duygularımızı hissetmemiz gerekir."

Hikâyenizi gözden geçirmenin bir parçası da bilinçli olarak çocukluğunuz hakkında düşünmeyi içerir. Çocukken temel ihtiyaçlarınız karşılandı mı? "Ana isteklerin ve ihtiyaçların karşılanmaması, kişinin hayatını olması gerektiği gibi sürdürmesini engeller. Çocukların sevgiye ve korunmaya ihtiyacı vardır." (s. 72) Bir çocuk zarar görür ya da ihmal edilirse, buna sebep olan kişi onun sevdiği ve bağlı olduğu biri olduğundan onu suçlayamaz. Ne yazık ki bu, çocuğun bir durumla ilgili çocuksu düşüncesini kötülüğün söylediği yalanlarla birleştirmesiyle sonuçlanabilir. Çocuk bu mesajlarla uyuşan düşünceler geliştirir, bu düşünceler de kendi yaşamıyla ilgili bazı antlar vermesine yol açar.

Mesajlar önceden kestirilen kategorilere ayrılma eğilimi gösterir:

"Ben sevilmiyorum."

"Ben değersizim."

"Gereken niteliklere sahip değilim."

Sonra mesajlar çoğunlukla şöyle antlara dönüşür:

"Ben tek başımayım; kendi başımın çaresine bakacağım."

"İyi bir çocuk olmam gerek; sorun yaratmayacağım."

Ama çıkış noktası var! Anlaşmalar ya da antlar Rab'bin kudreti aracılığıyla bozulup reddedilebilir. Bu nedenle, belki de artık iyi ve olgun gözle yaralarımıza bakma zamanı gelmiştir. Anılarımıza iyilik, şefkat dolu gözle bakabildiğimizde, "Ben çocuktum, daha iyisini bilmem gerekmiyordum" gibi bir gerçeği görürüz. (s. 74)

Çocukken tepkinizi kontrol edemezsiniz; neyi yaşamanız gerekiyorsa onu yaparsınız. Bir çocuğun yaşamını sürdürme yönteminde utanılacak bir şey olmadığını anlamamız gerekir. Çocukluğumuza ait yaşam sürdürme tekniklerini yetişkinliğe taşıdığımızda ve bunları yaşamımızı yönetmek için kullandığımızda sorunlar başlar. Tanrı'yı denklemden çıkarmak için bu tekniklere bel bağlarız ve böylece kendi acımızla yüzleşmemize gerek duymayız. Ancak, yetişkinler olarak yaşama bakış açımızı değiştirmekten sorumluyuz. Bu yüzden Tanrı'nın sözü aracılığıyla yaşamının nasıl olduğunu öğrenmemiz ve uygulamamız gerekir. Yaşama Yolculuk süreci, hangi anlaşma ve antların Tanrı'nın Kendisiyle ve bizimle ilgili söylediği gerçeklerle zıt olduğunu görmek için hikâyeye yeniden göz atmanız gerektiğini öğretir.

Yaşama Yolculuk sürecinin ikinci kısmı, çocukluğunuzdaki tecrübelerinizin bugünkü kimliğinizi nasıl şekillendirdiğini fark etmekle ilgilidir. Diğer insanlarla ilişki kurma yönteminize bakarak bunları değerlendirmeyi öğrenirsiniz. İnsanlarla nasıl ilişki kurduğunuza bakarak neyi hor gördüğünüzü keşfedebilirsiniz. Hor görmek yaşamımızdaki utançla bağlantılıdır. Utanç bizim çocuklukta

yaşadığımız şeylerden gelir. Çocukluğumuzda olumsuz ne yaşamışsak, onu küçük görme tutumu ile kamufle etmeye çalışırız. Tanrı'nın lütfu olmadan utancımızı ve kimliğimizi örtmeye çalışıyoruzdur. "Küçük görme, yüreğinizi kapatmaya ve özlemlerinizi öldürmeye çalışır. Küçük gören bir düşünce yapısının bir başka yolu, ferahlama ve intikam kategorilerinde düşünmektir." (s.123) Ferahlama, bir duygu, düşünce ya da inancı hissetmekten kaçınma yolunu bulmaya çalışmaktır. Nerede ferahlamaya ihtiyacınız olduğunu anlamak için kaçındığınız şeyi düşünün. Diğer yandan intikam, size bunları hissettirdiği için kime zarar vereceğinizi bulmaktır. İçinizdeki acının suçlusu kim? Tanrı mı? Kendiniz mi? Aile üyeleriniz mi? Eşiniz ya da arkadaşlarınız mı?

Süreçteki son adım onarmadır. Nereden geldiğinizi ve şimdi yaşamla bağlantınızı neyin şekillendirdiğini anladığınız anda size Tanrı'nın olmanızı istediği kişiye dönüşmeniz için araçlar verilir. Bu bir şeyi daha fazla tutarlılıkla yerine getirmek için daha iyi davranmayı ya da daha gayretle mücadele etmeyi öğrenme meselesi değildir. Bu yolculuktan kaynaklanan kırıklık ve acı sizi nasıl "olacağınızı" öğreneceğiniz yere getirmelidir: ilişkide *olmak*; birlikte *olmak*; kendimizle *olmak* ve Tanrı'yla *olmak*. Kendimizin sonuna gelip ve kendi kırıklığımızı gördükten sonra Tanrı "başımızı yukarı kaldırabilir" (Mez. 3:3), üzüntümüzde bize sarılabılır. Utanç içindeyken O'nun sevgisini yaşayabiliriz. Ardından kendimize ve başkalarına zarar veren seçimlerimizden tövbe edebilir, Baba'ya doğru giden yola yürüyebiliriz. "Kendinizin ne kadar farkında olmasanız da, Babanız'ın gözünde

"Kendimizin sonuna gelip ve kendi kırıklığımızı gördükten sonra Tanrı "başımızı yukarı kaldırabilir" (Mez. 3:3), üzüntümüzde bize sarılabılır."

Tanrı'yla *olmak*. Kendimizin sonuna gelip ve kendi kırıklığımızı gördükten sonra Tanrı "başımızı yukarı kaldırabilir" (Mez. 3:3), üzüntümüzde bize sarılabılır. Utanç içindeyken O'nun sevgisini yaşayabiliriz. Ardından kendimize ve başkalarına zarar veren seçimlerimizden tövbe edebilir, Baba'ya doğru giden yola yürüyebiliriz. "Kendinizin ne kadar farkında olmasanız da, Babanız'ın gözünde

saygınlığınızı hiç kaybetmediniz. Boş yaşam tarzınızdan kurtarıldınız. O'nsuz harap haldesiniz. Bu gerçeği kabul etmek sizi kurtarır." (s. 191)

Bu yolculuğa başlayıp devam etmek yaşamda daha fazla hayal kırıklıkları getirebilir. Şifa sürecinde daha fazla acı bile olabilir. Ama acı buna değerdir, çünkü bu acı aracılığıyla şifa gelir. Önemli olan şey hikâyenizde Tanrı'yı bulmaktır. Geçmiş yaşamınıza tekrar baktığınızda, Tanrı'yı nerede görüyorsunuz? Yusuf birçok adaletsizlik yaşadı (Yar. 37; 39-40), ancak yaşamının sonunda geriye bakıp Tanrı'nın elinin orada olduğunu görebildi (Yar. 50:20). Yusuf gibi bizim de geçmiş ve şimdiki hikâyemizde Tanrı'nın nerede olduğunu görüp keşfetmemiz önemlidir. Bu zor zamanlarda Tanrı'nın size yardım etmeleri için yaşamınıza dahil ettiği insanlar kimlerdir? Bugünkü kimliğinizi şekillendirmek için Tanrı olayları nasıl kullanmıştır? Tanrı'nın hikâyenizi nasıl kurtarmaya olduğunu göstermesini isteyin Kutsal Ruh'tan.

Sonuç olarak, onarma ve kurtuluş üzerine bazı anahtar noktalar şöyledir:

1. "Onarma ve kurtuluş, bize karşı günah işlemiş olan kişilerle onarılmış ilişkiye değil, Tanrı'yla onarılmış ilişkimize bağlıdır..."
2. "Kurtuluş, bizim odağımızı Tanrı'nın kurtuluş planına *karşı* işlenen kötülükten döndürme sürecidir; Tanrı'ya, O'nun yaşamımız için planladıklarına odaklanmamız gerekir..."
3. "Kurtuluş bizim ihtiyaçlarımızı karşılamak ve uğrumuza adaletiyle etkin olmak amacıyla Tanrı'nın kudretine imandan kaynaklanmıştır. ... İmanımız katlandığımız birçok zorluk aracılığıyla tekrar tekrar denenecektir...."
4. "Bağışlama lütuf ve cesur sevginin eylemidir... Bu, Kutsal Ruh'un etkin olmasını gerektiren değerli bir armağandır." (s. 219)

Yaşama Yolculuğa başlayıp Tanrı'nın sizi yaşadığınız acıdan kurtardığını görmek ister misiniz? **E**

Kaynak

Pastörünüz İçin Nasıl Dua Edebilirsiniz?

✚ *R.W. Glenn*

☒ *Çiğdem Özbek*

R. W. Glenn, Minnetonka, Minnesota'daki Redeemer Bible Church adlı kilisede vaaz ve vizyon pastörü olarak görev yapmaktadır. "Red Meat for the Soul" adlı bir blogu vardır.

Dokuz yıl kadar önce dileylene verdiğim aşağıdaki dua listesini geliştirdim. Bir ara dört yıl boyunca listeyi kimseye vermedim. Ama sonra listeyi yeniden ortaya çıkarmaya karar verdim. Neden mi? Duaya ihtiyacım vardı... Fena halde! Sizin pastörünüz de aynı durumda. Kilisede önder olan bizler kendine has ve sıklıkla çok daha yoğun ayartılarla karşılaşırız ("çobanı vur da koyunlar darmadağın olsun"). O halde siz de benim herkesten kendim için dua istediğim gibi pastörünüz için dua etmeyi düşünür müsünüz?

1. Yaşamımın ve kimliğimin merkezinde erkek olmam, koca olmam, baba olmam, pastör olmam değil, Mesih'teki kimliğim ve sadece Müjde bulunsun.
2. İnsanların beğenisini kazanmayı arzularak insan korkusuyla yaşamayayım ve Rab'bin "aferin"i benim gözümdeki tek hedef olsun.
3. Rab tövbelerimin uzun aralıklı olmasına izin vermesin ve günahlarıma duyarlı ve acımasız olayım ve O'nun önüne hemen gelip hesap verebileyim.
4. Bir Tanrı adamının karakterine yaraşır şekilde büyümeyi sürdürebileyim (1Ti. 3:1-7; 2Ti. 2:22-26; Tit. 1:5-9).
5. İstikrarlı, güçlü ve gayretli bir kişisel dua yaşamım olsun ki Kutsal Ruh'a gitgide daha çok bağımlı olayım.
6. Rab bana zamanımı iyi değerlendirerek etüt etmek ve vaaz hazırlamak üzere büyük bir gayret versin.
7. Vaaz etme ve öğretme hizmetim Kutsal Ruh tarafından güçlendirilsin ki Rab yaşamlarımızda onlar aracılığıyla gerçek değişimler yapabilsin ve böylece Mesih'in daha çok beğenisini kazanabilelim.
8. Sosyal çevremdeki Hristiyan olmayanlarla Müjde'yi cesaretle, sadakatle, alçakgönüllülükle ve sevinçle ve bilinçli bir şekilde paylaşabileyim.
9. İsa'yı hayatımın en üstün değeri, en büyük hazinem ve en sevgili arkadaşım olarak görebileyim. ☒

Bu makale ilk olarak "How To Pray For Your Pastor", *The Gospel Coalition*,
< <http://thegospelcoalition.org/blogs/trevinwax/2012/07/17/how-to-pray-for-your-pastor/> >
(29 Ekim 2013 tarihinde erişilmiştir) web sayfasında yayımlanmıştır.